

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ven. Viri Thomæ Malleoli A Kempis, Canonici Regvlaris
Ordinis D. Avgvstini. Opera Omnia**

Thomas <von Kempen>

Dvaci, 1625

De dolore calculi eius, & præscientia ante diem obitus sui. XXIV

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45790](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45790)

ergo poculum, quod puero fuit in signum flagelli, alijs gustantibus extitit in solatium noui miraculi.

3. Curato autem puero à febris suis, rursus extensa est manus Domini in sacerdotem huius virginis. Nam dominus Ioannes confessor eius, in febres quartanas incidit, & eodem die quo virgo solito more febricitabat, & ipse percussus rigorem febrium sustinebat. Hęc videns soror domini Ioannis, interrogabat virginem, quamdiu febres fratris sui deberent durare. Quæ respondit, cum circa Dominicam primam quadragesimæ sequentis esse liberandum. Quod & ita factum est, vt prædixit. Et cum idem dominus Ioannes, graui infirmitate vsque ad mortem ægrotaret, virgo ei compassa, magna instantia precum suarum, mortis dilationem & vitæ prolongationem, à Domino misericorditer eisdem impetrauit.

CAPVT XXIV.

De dolore calculi illius, & de præscientia ante diem obitus eiusdem.

1. Virgo Christi Lideuigis, in multis examinata doloribus, vt non remaneret in ea peccati macula, tandem adhuc vna acutissima plaga percussa est & purgata. In vltimo igitur anno vitæ suæ, à festo Purificationis vsque ad festum Paschæ sequentis, cum alijs infirmitatibus, quas prius diutissimè habuerat, tanta molestia calculi grauabatur, quòd frequenter duabus vel tribus vicibus, vna hora quasi exanimis facta, loqui non poterat. Quæ angustia cum vehemènti morsu dentium, sine verbis impatientiæ, vix transacta & cessante, paucissimis verbis vix vti poterat ad loquendum. Dicebat autem, quia idem calculus mortem sibi esset illaturus, quantitatem habens quasi vnius oui columbæ.

2. Eo quoque tempore ita rarò per internas consolationes diuinitus visitabatur, quòd domino Ioanni confessori suo, quodammodo se derelictam à Domino præ solito, cum lachrymis conquerabatur. In qua tamen desolatione, maius meritum per patientiam ei acereuit: quia conformior Christo in cruce patienti reddebatur, qui vocè magna ad Patrem clamauit dicens; *Deus meus, Deus meus, vt quid dereliquisti me?* Ipsa autem sancta virgo, sicut vera amatrix & baiulatrix crucis, continuabat & tolerabat infirmitates suas vsque ad mortem, quam etiam longè antè (Domino reuelante) præsciuerat. Nam cum quidam religiosus Prior, ab ea demandatus, ad eam venisset, (scilicet in professo Cathedralis sancti Petri, eodem anno quo obiit) altera

altera die summo manè admonitus est idem Prior à domino Ioanne confessore virginis, vt intraret cellam eius, si quid gratiæ spiritualis circa eam vellet experiri.

3. Cùm ergo cellam eius intrasset, tantam odoris suauissimi fragrantiam in ea persensit, quam virgo tunc à Domino visitata, & ad loca caelestia perducta reportauerat; quasi in eadem cella diuersa species aromaticæ repositæ fuissent. Post mutuum igitur diuinumque colloquium, de his propter quæ Priorem vocauerat, admonuit eum, vt in festis Paschalibus ad eam rediret, ad conferendum adhuc de iisdem melius, prout Dominus donauerit. Quòd si eam nõ inueniret, quòd tunc ex charitate pro ea oraret. Ex quibus verbis liquidò patet, hoc eam de morte sua dixisse, licet mentionem mortis non expreserit.

CAPVT XXV.

De gratia in nocte Paschali, & prophetia mortis eius.

1. **A** Dueniente autem solemnitate Paschali, in ipsa sacra Dominica Resurrectionis nocte, circa horam quartam diluculo illucescente, prædictus dominus Ioannes confessor eius, ad inuisendam virginem accessit: qui tam ex odore manuum eius, quam ex verbis ipsius clarè percepit, quòd more solito, ab Angelo sancto visitata fuerat. Tantam enim suauitatem apud eum sentiebat, quòd putabatur diuersorum aromatum vnguentis peruncta. Super quo, cùm ille ei congratulans Domino gratias ageret, ipsa ad se post habitam visitationem reuersa, fatebatur se diuinitus consolatam: poenas tamen grauissimas sibi instare assererebat, quas per eadem festa passura erat.

2. Dicebat quoque se in eadem nocte audisse, in caelestibus alleluia cantari: atque sperabat, quòd idem canticum alleluia, cum caelestibus spiritibus breuiter in maiori gaudio & consolatione esset cantura: leuius quoque se habituram ab illis grauaminibus, si festa Paschalia transissent. Quod de mortis exitu dixisse videtur, quamuis breuiter se morituram non indicabat. Singulis tamen diebus, scilicet ipso sancto die Paschæ cum duobus sequentibus, dicebat aduentantibus: quòd poenæ, quas patiebatur, non essent diu duraturæ, sicut postea rei probauit euentus.